

Carme Riera

Epitelis tendríssims

i

Contra l'amor
en companyia
i altres relats

Pròleg de Mita Casacuberta

CARME RIERA

Epitelis
tendríssims

Contra l'amor
en companyia
i altres relats

Pròleg de Mita Casacuberta

Edicions 62
Barcelona

© Carme Riera, 1981, 1991, 2021

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Primera edició: octubre del 2021

© pel pròleg: Margarida Casacuberta, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: AuraDigit

DIPÒSIT LEGAL: B. 13.338-2021

ISBN: 978-84-297-7974-5

ÍNDEX

Pròleg: <i>Epitelis tendríssims</i> i <i>Contra l'amor en companyia</i> o la gran guerra de les paraules, <i>Mita Casacuberta</i>	7

EPITELIS TENDRÍSSIMS

Pròleg d'Aina Maria Sureda	21
<i>As you like, darling</i>	27
Mr. Flower, un savi botànic	35
Uns textos inèdits i eròtics de Victoria Rossetta	51
Una mica de fred per a Wanda	63
Estimat Thomas	75
La senyoreta Àngels Ruscadell investiga la terrible mort de Marianna Servera	89
Josep Lluís Jacotot agonitza	101

CONTRA L'AMOR EN COMPANYIA

I ALTRES RELATS

Retorn a casa	113
Princesa meva, lletra d'àngel	123

<i>Mon semblable, mon frère</i>	135
Contra l'amor en companyia	157
Un placebo anomenat María López	167
La novella experimental	181
Jocs de cartes	195
Informe	203
La petició	207
D'Eva a Maria, relats de dones	217
La seducció del geni	223
Sorpresa a Sri Lanka	229
Clàudia a la jet	235
Això no és un conte	241
<i>La dame à la licorne</i>	247
Tirar-se a la plaça	259
Quadern de receptes	265
Mou el sol i els estels alts	273
Confessió general	289

I

En despertar-me vaig mirar el rellotge: quasi eren les deu. Mancaven només uns minuts perquè tanquessin el servei de la cafeteria. Havia d'espavilar-me si volia berenar... Afluixant-me de la contemplació de la mar des del jardí, vaig decidir demanar el te amb llet a la cambra. En aixecar l'auricular no em contestà el recepcionista. Se sentien unes veus en animada conversa. Malgrat això vaig insistir perquè em comunicassin amb la cuina.

—*Excuse me, there's a crossed-line. Could you hang up for a moment, please?**

La veu que es dirigí a mi m'impresionà. Era una veu d'agredolç, com si hagués estat posada llarg temps en adob de xuclamel i aiguardent, càlida, que s'expressava en un anglès correcte, malgrat un lleuger accent estranger.

Sense dir res vaig penjar, però la veu va restar dins la meua orella omplint-la d'una teba esgarrifança, el pessigolleig fonedís dels mots, com si els seus llavis m'arrelas-

* Vegeu nota al final d'aquesta narració (pàgina 34).

sin als lòbuls i des d'allà deixassin anar una lletania, agnollada al canal auditiu... Vaig dubtar un moment abans de tornar a agafar el telèfon. Em semblava del tot incorrecte el que anava a fer; tanmateix, el reclam d'aquella veu era molt més fort que no la meua voluntat. Amb tot esment vaig tornar a despenjar. No eren seves, però, les paraules que m'arribaven. Uns sons guturals mesells d'expressivitat, executors de la coqueteria més trivial, em feren desitjar de tot cor que la seva veu els interrompés. Però no va fer-ho.

—... *So, you are asking me out to dinner, then? I bet Sara turned you down first... I don't know what's the matter with you men, you are all after her, but I met her at round Grave's, and she's not so special...*

Una pausa, un riure i ella prosseguí incansable.

—... *O.K. All right then, I'll be a good girl and go out with you. Afterwards, we'll have a few drinks, yeh? But don't go too far, uh? I know what you are like, you know? So, I'll see you in Lluç-Alcari then or do you want to call round for me?*

—*As you like, darling.*

Els seus mots, quatre només, pronunciats a cau d'orella, encara que fos mitjançant un artilugi mecànic, encara que no fossin adreçats a mi, em feren venir calfreds. Vaig notar com rodolaven sobre la meua pell acaronent-la. Mai no m'havia passat una cosa així!

—*It's the same to me. It's really up to you. Shall we meet in Deià? Will you come...?*

No em donà temps a sentir la resposta. Tocaven a la porta i no em quedà més remei que penjar corrensos. Era la cambrera que venia a fer l'habitació. Vaig dir-li que tornàs més tard. Però al telèfon ningú ja no conversava. El

repcionista, molt amable, em demanà excuses: de vegades, sense voler, connectaven malament les línies...

Em pujaren el berenar tot d'una malgrat passassin de les deu. Em sentia totalment decebuda. Al bany l'aigua gelada em feu reaccionar. Vaig acostar-me la dutxa a l'orella, ben mirat s'assemblava molt a un auricular... «*As you like, darling*»... Tremolava dessota els esquitxos que s'endinsaven orifici avall.

A cremadent vaig empassar-me el te amb llet i la pasta i després de posar-me el biquini vaig sortir de pressa de la cambra amb la intenció de cercar-lo. Com que el lloc més concorregut de l'hotel en aquella hora era la piscina, vaig anar cap allà i, asseguda en una «poltrona», pendent de la gent que tenia al costat, per si es donava el cas que algú fos ell, vaig començar a preparar l'estratègia més convenient per al meu pla d'atac.

En primer lloc, necessitava construir la seva imatge. No hi havia dubte que aquella veu que m'embadalia sortia d'uns llavis suculents, carnosos, d'una boca irresistible i que la boca només era una part de la cara... I com que no es tractava de cap aparició, a la cara li seguiria un coll ferm i a aquest unes espatlles amples... Imaginava el seu cos atlètic, alt i fort. El rostre bru, d'ulls profunds i cabells negres amb rínxols, deixats anar... O potser no... De seguida vaig adonar-me que la figura que estava component era totalment fictícia. Massa estandarditzada, del tot convencional. Necessitava construir-ne una altra. Els llavis moltsuts, d'expressió dolça, emergien d'una espessa barba... Els ulls verdosos li canviaven de color segons la intensitat de la llum... Alt, pelut, fort...

Vaig deixar-ho córrer. Totes les imatges tenien massa punts en comú. En el fons creava sempre el mateix tipus

d'home. Una aparença poc convincent arrabassada de qualsevol estantís fotograma cinematogràfic. Un fracàs! Ni tan sols tenia l'originalitat de mesclar els trets de Belmondo amb els de Woody Allen, i recorria als galants pastats dins els motlles de «cel·luloide» més tradicional... Era millor que abandonàs les meves fantasies i em dedicàs a escoltar... però no era fàcil perseguir una veu, justament la veu que em perseguia... «Com tu vulguis, *darling*», i em prenia des de l'orella fins a la cintura, baixant-me gargamella avall, aferrant-se a les venes, arregussant-me la pell.

Vaig aixecar-me atenta a la conversa dels meus veïns, pendent només de captar un matís, per petit que fos, que em pogués donar la pista. Amb un sol so sortit dels seus llavis en tendria a bastament per a reconèixer-lo entre milers. N'estava segura. Vaig passejar-me sobre la gespa, vora les pasteres plenes de flors fins a acostar-me a la piscina on vaig capficar-me sense pensar-hi gens. Suposava que l'aigua calmaria el meu terrible desfici.

II

—Ho jur. No escoltaré mai més cap altra veu. Em basta amb una. Una només, per sempre, sempre. Santa Joana d'Arc intercediu per mi, vós que sentíreu el diví missatge, pregau per mi...

Diuen que davant una filera de botelletes buides de bítter era més o menys aquest el meu absurd monòleg. En el fons estic contenta de tenir un subconscient tan ben educat: vaig recordar Joana d'Arc i no sant Pau, la qual cosa diu molt a favor meu... Però la meva pregària

no fou acceptada, em mancava fe. En sortir del ventre de balena —en realitat només vaig passar-hi un dia i no tres com Jonàs— minvats els vapors etílics, vaig continuar cercant-lo. Em penedia del preciós temps perdut perquè tenia la impressió que ell havia estat, justament mentre jo dormia, molt a prop de mi. Això em donà nous ànims per a dedicar-me a la tasca amb més entusiasme. Procurava xerrar amb tothom i, consagrant-me absolutament a les *public relations*, demanava foc a tots els homes que veia per mor de sentir-los la veu; preguntava l'hora al primer desconegut que es creuava amb mi dintre el recinte de l'hotel o m'oferia de seguida com a intèrpret, si me pareixia que un hoste tenia dificultats amb l'idioma. Resultat: el més negatiu. Em retirava a descansar esgotada, de matinada, quan ja no quedava ningú despert i em costava molt adormir-me. Aquell bocinet de la seva veu reposava al meu costat però no es deixava acaronar per les meves mans adelerades, ni omplia el buit que restava al llit vora el meu cos. Aquell bocinet de veu excitava terriblement els meus sentits i em feia confegir altre cop la seva figura que jo tractava amb tota l'ànima d'esborrar, perquè tanmateix res no tendria a veure, n'estava segura, amb la vertadera. I aquell tros de veu iniciava una llarguíssima balada, tremolosa en les primeres notes, s'endinsava, melòdica i densa, empenyia obscura i esclatava finalment en la seva plenitud, exultant de tons i matisos...

No podia més. El cansament em vencia. No aguantava més. Tenia els nervis absolutament desfets. La necessitat de cercar-lo era obsessiva. No pensava en cap altra cosa. Res pus no m'interessava. Em sentia decebuda i frustradíssima. Vaig decidir canviar de tàctica. Ja no confiava en

les meves forces ni en el meu enginy. De res no em servia la meva autosuficiència, era ben clar. Havia de ser molt més pràctica: trobar ajut. Si tanmateix estava disposada a posar tots els mitjans possibles en aquella causa que em perdia, poc podria importar-me malmetre el meu orgull... M'era igual el que diguessin els altres si arribava a sentir-lo... De moment aniria a parlar amb el recepcionista que feia el torn del matí, potser ell recordaria de qui era la veu que s'interferí amb la meva aquella hora fatal. Si això no donava resultat em dedicaria a fer enquestes: quantes persones no natives parlaven l'anglès a l'hotel? On l'havien après?... Al cap i a la fi aquesta fou una de les meves feines quan era estudianta.

El recepcionista no semblà estranyar-se. No vaig necessitar excusa... Em digué de seguida que es tractava de Helmut van Ballen. Venia cada any des del setanta i era locutor d'una emissora de ràdio holandesa...

III

Ni la carícia més agosarada, ni la llengua més sensitiva mai no em feren sentir tan torbada ni tan plena de desig. Era un desig immens, la mar que arribava en onades i no moria mai: a cada ona abatuda sobre la platja en seguia una altra i una altra de manera que tots els porus de la pell se sentien cridats a un concert de bromera i vaivé, arrasats i submergits, aclaparats per la seva intensitat. I, malgrat la seva força, procurava dilatar tant com podia els moments en què el plaer més absolut seria ja improrrogable, executat l'últim ritu de la cerimònia. Les seves tendreses insospitades, els seus jocs amagats, la ductilitat amb què

sabia acaronar-me em produïen uns efectes inusitats. Quan acostava la seva boca als meus pits i el seu alè orejava els mugrons em semblava que les poncelles havien espletat per primera vegada en dues roses coronades d'espines. I quan els llavis, després de perseguir totes les papallones de les natges i foragitar les abelles que un temps clavaren llur escurçó en la dàlia negra del sexe, es colgaven suaument sobre els pètals, una esgarrifança antiga feta de tots els tactes moria en un bes de lluna plena, intens, profund, dolcíssim...

—Per favor, Helmut, continua...

IV

Vaig intuir que el sol havia sortit ja dues vegades des que Helmut i jo ens havíem tancat a la meva cambra. Vaig intuir-ho pel seu cansament —feia temps que se'ns havien aturat els rellotges—, per la seva cara una mica pàl·lida i sobretot pel seu silenci.

—Continua, amor, continua.

—No puc, *darling*.

—Si no em parles, res no té sentit...

—Ni una paraula més.

Cap modulació perversament sensual pogué acompanyar aquests darrers mots: fou el gall desconcertant d'un tenor de primera. I encara que la funció no hagués acabat, sense la seva veu tot era inútil: impossible seguir cap camí, cap joc. Les seves mans es tornaren feixugues, les seves «carícies» fredes, els seus gests absurds. El final arribà precipitadament i el teló caigué sense pena ni glòria. Un xiulet mal compassat s'imposà sobre l'escena.

En despertar-me Helmut no hi era. Vaig trobar-me una nota sobre la tauleta de nit: «Estimada. Estaré uns dies descansant a Galilea. Me'n vaig a fer gàrgares. Abraçades. Helmut».

NOTA

Traducció de la conversa telefònica

—Perdoni, però hi ha un creuament. Seria tan amable de penjar un moment, gràcies!

—... Dius que em convides a sopar, anit? Ah... et deu haver donat carbasses la Sara... No ho vols reconèixer, eh? No sé què vos passa, anau perduts per ella... La vaig conèixer s'altre dia a can Graves, i no és res de l'altre món...

—... Bé. És igual, som bona allota i accept. Després, te convid a una copa. Sense passar-te, eh?, que ja et conec. Vols que quedem a Lluc-Alcari, o t'estimes més venir-me a cercar?

—Com vulguis, preciositat.

—A mi m'és igual, decideix tu. Vols que ens trobem a Deià? Vindràs...?

—Com vulguis, preciositat.